

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce: **P. R.**, zastoupeného JUDr. Pavlem Šímou, advokátem se sídlem Radobyčická 830/8, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 1760/18, Plzeň, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) Mgr. J. R., II) M. F., III) M. F., IV) J. K., V) P. J., VI) Ing. Z. V., VII) A. V., VIII) R. K., IX) M. F., X) R. J. F., XI) P. N.**, zastoupen JUDr. Pavlem Ungrem, advokátem se sídlem Purkyňova 547/43, Plzeň, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2016, č. j. RR/3602/16, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 11. 2017, č. j. 57 A 121/2016 – 71,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Správní orgány zamítly žalobci žádost o změnu užívání stavby „*objekt občerstvení – Cyklobufet Chotíkov – zimní zahrada*“ na pozemku parc. č. X v k. ú. Ch.. Tato změna spočívala ve zvýšení kapacity zimní zahrady z 20 na 40 osob a v pořádání hudebních produkcí v objektu zimní zahrady.

[2] Konkrétně dne 29. 6. 2016 Městský úřad Města Touškov výrokem I. „*zakázal*“ žalobci změnu stavby.

[3] Žalovaný poté v záhlaví specifikovaným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí městského úřadu potvrdil v rozsahu zvýšení kapacity a pořádání hudebních produkcí v objektu – současně však modifikoval výrok I. městského úřadu tak, že se „*žádost zamítá*“ (nikoliv zakazuje změna stavby).

II. Řízení před krajským soudem

[4] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce u Krajského soudu v Plzni. Ten však žalobu shledal nedůvodnou.

[5] Krajský soud shrnul, že žalobce se v průběhu správního řízení domáhal zdvojnásobení přípustné kapacity v objektu zimní zahrady a zároveň žádal o umožnění pořádání hudebních produkcí v tomto objektu.

[6] Zdůraznil, že ve správním řízení o žádosti je to žadatel, který pokud chce být v řízení úspěšný, musí předestřít takovou skutkovou verzi reality, která může být předmětem důkazního řízení, a následně je povinen jím tvrzené skutečnosti prokázat. Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že předmětná stavba se nachází v oblasti označené v územním plánu jako „Území bydlení – rodinné domy“. Podle krajského soudu bylo na žalobci, aby tvrdil a prokazoval, že jím navrhovaná změna v užívání stavby je nerušící službou určenou pro obsluhu území, v němž se nachází. Dále byl žalobce povinen zformulovat konkrétní tvrzení, z nichž by vyplývala zvláštní povaha jeho záměru odůvodňující výjimku z obecného pravidla obsaženého v územním plánu pro dané území.

[7] Obdobné závěry soud shledal i z hlediska povahy a dopadů hudební produkce, která měla být podle záměru žalobce v objektu provozována. Žalovaný se podle krajského soudu při rozhodování pohyboval v rámci předmětu řízení tak, jak jej vymezil ve své žádosti žalobce. Žalobce ustrnul ve zcela obecné rovině, nijak nspecifikoval o jaký druh či charakter hudby by se mělo jednat. Přitom platí, že hudební produkce může nabývat naprosto odlišných podob, co do své povahy.

[8] Podle krajského soudu postupoval žalovaný správně, když tuto žádost zamítl, neboť takto obecně (a tedy i bezbřezě) formulovaný záměr nemůže být shledán souladným s pravidly územního plánu pro dané území. Ty totiž umožňují jiné stavby než ty určené k bydlení jen za zcela výjimečných podmínek.

III. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[9] Proti rozsudku krajského osudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Stěžovatel má za to, že soud v jeho případě nepostupoval v souladu s právními předpisy implementujícími nadzákoně právní normy do právního řádu České republiky, konkrétně nerespektoval jeho právo na spravedlivý proces, které je zakotveno v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

[11] V tomto směru odkazuje na právní názor Ústavního soudu formulovaný v jeho nálezu sp. zn. I. ÚS 403/03 ze dne 17. 8. 2005, v němž uvedl, že rozhodnutí soudu může být za určitých

okolností protiústavní dokonce pouze z toho důvodu, že podává nesrozumitelný výklad podústavního práva, a zdůraznil požadavky na srozumitelné odůvodnění soudních rozhodnutí. Obecný soud nemůže ve zjevně složitém případě reprodukovat jen text zákonného ustanovení a k němu bez dalšího přiřadit svůj právní závěr, aniž bude současně patrné, jakou cestou k tomuto právnímu závěru dospěl a jaké argumenty přitom použil.

[12] Z dosavadního průběhu řízení – zejména z listinných podání, vyplývá, že stěžovatel vznesl i jiné nežli soudem hodnocené argumenty. Stranou pozornosti soudu zůstaly stěžovatelem specifikované aspekty hudební produkce v uzavřené zimní zahradě cyklobufetu a navýšení kapacity uzavřené zimní zahrady.

[13] Stěžovatel odmítá polemiku soudu o jeho potenciálním úspěchu v případě, že by v žádosti blíže specifikoval, jakou hudbu má v úmyslu v objektu produkovat včetně konkrétního odůvodnění, proč jeho záměr splňuje požadavky pro dané území kladené územím plánem (tj. že se jedná nerušící službu určenou pro obsluhu území, v němž se nachází). Takovou podmínku stěžovatel považuje z povahy věci za obtížně splnitelnou.

[14] Pokud by měl soudu vyhovět, musel by se stěžovatel nejprve zabývat definicí hudby. Správní orgány by hledaly jen stěžii odpověď na otázku, jaká definice hudby je z jejich hlediska akceptovatelná. Podle stěžovatele je způsob produkce hudby (stejně jako výběr jejího žánru) závislý na estetickém vkusu jednotlivce.

[15] Tato výtka krajského soudu směřující k bližší specifikaci hudby není akceptovatelná z hlediska základního práva stěžovatele garantovaného čl. 37 odst. 3 Listiny, podle něhož jsou si všichni účastníci řízení rovni. Soud svým postupem negoval možnost estetického vkusu stěžovatele a přitakal existenci estetického vkusu ostatních účastníků řízení.

[16] Pokud jde o vymezení složeniny „hudební produkce“, pak má stěžovatel za to, že jím vnímanému pojetí definice tohoto pojmu odpovídá právní názor Nejvyššího soudu, který se již dne 7. 10. 1924 ve věci vedené pod sp. zn. R I 778/24 zabýval otázkou pojetí hudební produkce jako smlouvy o dílo. V této souvislosti vyslovil následující právní názor: *„Je-li to smlouva o dílo, platí sice zcela obdobný předpis § 1168 obč. zák., který však jest rázu dispositivního (viz motivy k § 1165 III. nov. obč. z. str. 361), mohl tedy býti smlouvou vyloučen neb omezen a pak bude záležeti na výkladu platného ujednání podle odst. f) písemné smlouvy. Nelze soubhlasiti s odvolacím soudem, že tu jde o smlouvu služební, naopak jde o smlouvu o dílo. Podle obsahu smlouvy nemělo býti jejím předmětem konání služeb po určitou dobu za určitou úplatu od zaměstnance osobně podřízeného zaměstnavateli a pod jeho vedením v jeho podniku - což vše jsou známky smlouvy služební, - nýbrž předmětem smlouvy bylo zhotovení díla, jakožto výsledku činnosti samostatného podnikatele, totiž dodávání denních hudebních produkcí po určitou večerní dobu v podniku »Variete Continental«. Že předmětem »díla« nemusí býti jen hmotné výrobky, nýbrž jakékoliv jiné výsledky činnosti podnikatelovy, o tom nemůže býti sporu (viz také motivy k § 1151 str. 331). Nezáleží na tom, že hudební produkce měly se po určitou dobu denně opakovati, neboť každodenní hudební produkce byla samostatným dílem, které vždy zvlášť bylo placeno“.*

[17] V této souvislosti má stěžovatel za to, že krajský soud svým rozsudkem nepřípustně omezil jeho smluvní volnost, tedy svobodu výběru typu smlouvy a subjekty s nimiž by mohl uzavřít smlouvu o dílo, jejímž předmětem by byla jakákoliv hudební produkce vyhovující limitům příslušné právní úpravy - zejména právním předpisům o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací (při dodržení limitů hluku).

[18] Pokud jde o závěr soudu o nesprávné argumentaci v souvislosti s navýšením kapacity cyklobufetu, tvrzení stěžovatele byla zcela dostatečná. Stranou pozornosti soudu zůstala pravá podstata existence předmětného cyklobufetu – udržování mezilidských vztahů v dané lokalitě.

Krajský soud však argumenty stěžovatele bagatelizoval, což je v rozporu s čl. 27 odst. 1 Listiny, tedy s právem podnikat.

[19] Stěžovatel poukazuje na skutečnost, že krajský soud v rámci svého rozhodování zohlednil místní vyhlášku č. 1/2002, o územním plánu obce Chotíkov, nezohlednil však existenci územního plánu, který vydalo zastupitelstvo obce Chotíkov. Podle záznamu o účinnosti územního plánu, který vydalo zastupitelstvo obce Chotíkov jako usnesení č. 3. dne 28. 6. 2017 je možné práva a povinnosti z této listiny vyplývající aplikovat od 27. 7. 2017. Tato informace je veřejně přístupná na oficiálních webových stránkách obce Chotíkov (www.chotikov.eu).

[20] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[21] Všechny osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti vyjádřily společným podáním. Uvedly, že před zkoumáním objektu na cyklobufet stěžovatel v místě provozoval sklad lepidel. S novým podnikáním stěžovatele jsou však spjaty hlukové imise. Osoby zúčastněné na řízení se proto obávají situace, kdy by byl provoz cyklobufetu ještě navýšen, nadto s možností pořádání rozsáhlejších hudebních akcí. Osoby zúčastněné upřesňují, že stěžovatel sice vybudoval u cyklobufetu zimní zahradu, obsluhuje však i mimo ni. V okolí jsou i nadále umístěny lavice pro hosty. Rovněž zmínily, že návštěvníci nejsou jen cyklisté, ale i motoristé, kteří parkují na soukromých pozemcích osob zúčastněných na řízení, příp. brání jejich autům v průjezdu. Zdůraznily, že se v minulosti snažily se stěžovatelem komunikovat o těchto problémech (a i z hlediska bezpečnosti problematických situací), nicméně bezvýsledně. Osoby zúčastněné proto rozporují tvrzení stěžovatele, že by byl cyklobufet provozován v zájmu udržení dobrých sousedských vztahů. Toto zařízení navíc navštěvují hlavně obyvatelé přilehlého sídliště, návštěvníci auty a cyklisté. Požadavek změny využití stavby je podle osob zúčastněných na řízení jasným narušením jejich pohody bydlení.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[22] Kasační stížnost je přípustná. Nejvyšší správní soud přezkoumal rozsudek krajského soudu v mezích uplatněných důvodů a vad, ke kterým je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[23] Kasační stížnost není důvodná.

[24] Předně se kasační soud zabýval nepřezkoumatelností napadeného rozsudku, k níž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti i bez námítky stěžovatele (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). K otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu se opakovaně vyjadřuje judikatura jak Ústavního, tak i Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 12. 12. 2012, č. j. 9 As 89/2011 - 32, a tam citovaná rozhodnutí). Rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů například tehdy, pokud se soud nevypořádal vůbec či alespoň dostatečně s uplatněnými žalobními body, neprovedl navržené důkazy a ani řádně nevyložil, proč tak neučinil (tzv. opomenutý důkaz), z rozhodnutí nebyly seznatelné jeho nosné důvody anebo tyto důvody neměly oporu v provedeném skutkovém zjištění. Povinností soudu je stranám sporu ozejmít, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a k jakým závěrům na ně navazujícím dospěl. Tyto úvahy pak musí mít odraz v odůvodnění rozhodnutí, neboť jen prostřednictvím odůvodnění rozhodnutí lze dovodit, z jakého skutkového stavu soud vycházel, jak jej v daných souvislostech uvážil, jaké právní předpisy aplikoval a k jakému konečnému rozhodnutí tímto způsobem dospěl. Tyto judikatorní závěry obdobně platí i pro nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů.

[25] Stěžovatel namítá, že se krajský soud nevypořádal se všemi jeho argumenty přednesenými v žalobě. Nejvyšší správní soud se však s tímto neztotožňuje. Z odůvodnění napadeného rozsudku je jednoznačně zřejmé, jaké skutečnosti krajský soud považoval za rozhodné a současně je také seznatelné, z jakých důvodů žalobu zamítl. Krajský soud se rovněž vypořádal se všemi žalobními body. Nepochybil, když se v rámci věcného vypořádání zaměřil na vysvětlení klíčových důvodů, ze kterých právní názor stěžovatele nemohl obstát (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2009 č. j. 9 Afs 70/2008 - 130). Není povinností krajského soudu odpovídat na každý jednotlivý dílčí argument předestřený v žalobě. Podstatné je, že soud stěžovateli ozřejmil podstatu, pro kterou nemohl jeho právní názor obstát. Námitka nepřekoumatelnosti rozsudku krajského soudu je proto nedůvodná.

[26] Dne 8. 9. 2015 získal stěžovatel kolaudační souhlas na užívání stavby, který účel užívání definoval jako *celoroční provoz, v zimě omezený, s kapacitou maximálně 20 osob s tím, že nebudou pořádány žádné hudební produkce.*

[27] Dne 5. 1. 2016 stěžovatel podal k městskému úřadu žádost o změnu stavby spočívající v navýšení kapacity a pořádání hudebních produkcí. K této žádosti přiložil mj. akustickou studii, technickou průvodní zprávu a výkresovou dokumentaci.

[28] Stavební úřad nicméně obdržel řadu námitek proti změně stavby ze strany účastníků řízení – sousedů cyklobufetu z rodinné zástavby, kteří se změnou stavby zásadním způsobem nesouhlasili (a někteří se dokonce pokusili doložit, že stěžovatel *de facto* požadovaným způsobem stavbu užívá již dnes).

[29] Stavební úřad a následně i žalovaný zdůvodnili zamítnutí stěžovatelovy žádosti o změnu užívání stavby zejména rozporem se stávajícím územním plánem obce Chotíkov.

[30] Podle § 126 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), platí, že „*[z]měna v účelu užívání stavby, v jejím provozním zařízení, ve způsobu výroby nebo v jejím podstatném rozšíření a změna v činnosti, jejíž účinky by mohly ohrozit život a veřejné zdraví, život a zdraví zvířat, bezpečnost nebo životní prostředí, nebo změna doby trvání dočasné stavby nebo změna dočasné stavby na stavbu trvalou, je přípustná jen na základě souhlasu nebo povolení stavebního úřadu.*“ Podle odst. 3 téhož ustanovení pak platí, že „*[z]měna v užívání stavby musí být v souladu s územně plánovací dokumentací, s cíli a úkoly územního plánování, s obecnými požadavky na výstavbu, s veřejnými zájmy chráněnými tímto zákonem a se zvláštními právními předpisy.*“

[31] Cyklobufet stěžovatele se nachází v území, které je vymezeno jako plocha bydlení, a to jak podle vyhlášky o územním plánu obce Chotíkov č. 1/2002 platné pro nyní posuzovaný případ, tak podle v současnosti platného územního plánu, který byl vyhlášen až po rozhodnutí žalovaného a jehož zohlednění v soudním řízení se stěžovatel dovolává.

[32] Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. však správní soudy přezkoumávají napadená správní rozhodnutí dle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů. K datu rozhodnutí žalovaného dosud nebyl účinný nový územní plán. Tak se stalo až před rozhodnutím krajského soudu. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. tudíž krajský soud musel napadená správní rozhodnutí přezkoumat z hlediska souladu s územním plánem, ze kterého ve svých rozhodnutích správní orgány vycházely (tj. z hlediska vyhlášky o územním plánu obce Chotíkov č. 1/2002).

[33] Stěžovatel se nicméně především domnívá, že jím požadované využití nikdy v rozporu s územním plánem nebylo. Podle vyhlášky č. 1/2002 o územním plánu je plocha, na které se objekt stěžovatele nachází, určena k bydlení, přičemž je možné zde umístit rodinné domy a stavby plnící doplňkovou funkci bydlení (garáže pro obsluhu tohoto území, zahradní altány,

skleníky do 25 m²). Dále je v čl. 6 této vyhlášky uvedeno, že „na tomto území je výjimečně přípustné umísťovat zařízení maloobchodu a veřejného stravování sloužící pro obsluhu tohoto území, zařízení veřejného ubytování do dvanácti lůžek a nerušící zařízení řemeslné výroby a služeb, sloužící pro obsluhu tohoto území.“

[34] Jak podle vyhlášky č. 1/2002, tak podle stávajícího územního plánu je tato plocha primárně vymezena jako plocha bydlení s výjimečnou (a z povahy věci omezenou) přípustností jiného využití.

[35] Územní plán, z něhož správní orgány vycházely, sice *a priori* nevyklučoval změnu stavby, kterou stěžovatel požaduje – v tomto dává kasační soud stěžovateli zapravdu. Podstatné ovšem je, že neobstojí míra obecnosti, s jakou stěžovatel samotnou změnu v žádosti vymezil. Stavební úřad podle § 126 odst. 3 stavebního zákona nemůže stěžovateli změnu povolit, pokud z jím vymezeného předmětu řízení není patrné, zda by se tím stěžovatel následně nedostal do rozporu s územním plánem.

[36] Podle § 127 odst. 4 stavebního zákona je řízení o změně využití stavby řízením o žádosti. S ohledem na výše citovaný čl. 6 vyhlášky č. 1/2002 o územním plánu bylo na stěžovateli, aby dostatečně individualizoval požadovanou změnu využití zejména v oblasti hlukových imisí. Stěžovatel však v oznámení o změně stavby ze dne 5. 1. 2016 zamýšlenou změnu odůvodnil zcela obecně a neposkytl tak dostatečné záruky, že nebude narušen primární účel území, jakým je pokojné bydlení. Bylo na stěžovateli, aby eventuální pochybnosti správních orgánů vyvrátil, stěžovatel tak ovšem neučinil.

[37] Ostatně rovněž stěžovatelem předložená akustická studie bez dalšího nesvědčí v jeho prospěch. Zaprvé, studie z hlediska metodologie počítá zvláště s hlukovým limitem pro běžnou řeč obvyklou v tomto typu podniku (bufet) a zvláště s hlukovým limitem pro hudební reprodukci. Z toho je zřejmé, že studie nezohlednila souběžně oba zdroje hluku, které zcela běžně působí současně například tak, že se hosté mezi sebou baví za současné reprodukce hudby z rádia. Nadto studie pracuje s hlasitostí hudby ve stejné úrovni jako běžná řeč mezi návštěvníky podniku. Této úrovni hluku však odpovídá jen reprodukováná hudba (z rádia), nikoliv živá hudba, kterou dle svých tvrzení v průběhu soudního řízení stěžovatel rovněž zamýšlí a které se studie výslovně nevěnuje. Studie navíc ve svém závěru klade na stěžovatele požadavky týkající se přijetí opatření proti šíření hluku. Stěžovatel však nikdy ani neuvedl, že by nějaká nová opatření přijal.

[38] Stěžovatel nemůže být ani v budoucnu úspěšný s takto obecně podanou žádostí – není na správních orgánech, aby za stěžovatele domýšlely, jaký druh či charakter hudby chce v cyklobufetu produkovat, tj. především zda živou nebo hudbu reprodukovanou. Krajský soud se již stěžovateli pokusil osvětlit, že zvolený typ hudby jde ruku v ruce s nutností přijetí rozdílných organizačních opatření k zajištění dodržení hlukových limitů. Nejedná se přitom o otázku hudebního vkusu, jak se domnívá stěžovatel, ale o požadavek souladu s územně plánovací dokumentací.

[39] Námitka, že nutnost vymezení povahy hudby, kterou chce stěžovatel v podniku reprodukovat, *de facto* omezuje jeho podnikání, je nedůvodná. Jak bylo výše osvětleno, je to územní plán, který stanovuje oblast, v níž stěžovatel podniká, jako určenou k bydlení. Je tedy logické, že bude stěžovatel ve svých podnikatelských záměrech v takovém území omezen z hlediska pohody bydlení místních obyvatel (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005 - 116, č. 850/2006 Sb. NSS).

[40] Jak stěžovatel sám uvádí, mohl by uzavřít smlouvu o dílo, jejímž předmětem by byla jakákoliv hudební produkce vyhovující limitům příslušné právní úpravy - zejména právním

předpisům o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, při dodržení limitů hluku. Stěžovatel však v průběhu správního řízení nedoložil, že je schopen těmto zákonným požadavkům vyhovět.

[41] Na zde vyslovených závěrech nemohou nic změnit ani dobré úmysly stěžovatele namítané v kasační stížnosti, tedy udržování mezilidských vztahů provozováním cyklobufetu a pořádáním souvisejících kulturních akcí.

[42] Pro úplnost kasační soud dodává, že i podle regulativu využití ploch v případě stávajícího územního plánu obce Chotíkov je hlavním využitím těchto ploch rovněž kvalitní bydlení. Jako podmíněně přípustné využití pak územní plán u těchto ploch stanovuje *související občanskou vybavenost s výjimkou pozemků pro budovy obchodního prodeje větší než 100 m² a další plochy a zařízení, pokud nesnižují kvalitu obytného prostředí a podobu bydlení, jsou slučitelné s bydlením a slouží zejména obyvatelům v takto vymezené ploše*. Jako nepřípustné využití územní plán stanovuje *občanskou vybavenost, která by mohla potenciálně ohrozit kvalitu obytného prostředí*. Bude tedy na stěžovateli, aby svou případnou budoucí žádost lépe vymezil. Jestliže chce být stěžovatel do budoucna se svou žádostí úspěšný, je nutné, aby ji blíže specifikoval s ohledem na okruhy, které v průběhu správního, jakož i soudního řízení vyvstaly jako problematické.

V. Závěr a náklady řízení

[43] Nejvyšší správní soud tedy ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační námitky stěžovatele nejsou důvodné, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty, zamítl jako nedůvodnou.

[44] O náhradě nákladů řízení rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

[45] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem. V tomto řízení však osobám zúčastněným na řízení nebyla uložena žádná povinnost a soud neshledal ani žádné důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu uvedeného ustanovení, proto rozhodl, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. října 2018

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu